

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

โลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มักมุ่งเน้นการแข่งขันกันในด้านต่างๆ เน้นการสร้างค่านิยมทางวัตถุ มีการเอาใจเอาเปรียบซึ่งกันและกัน โดยมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองและพรรคพวกมากกว่าการคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม ขาดการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน ก่อให้เกิดปัญหาทางคุณธรรม จริยธรรม สังคมขาดระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบ เกิดปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน เกิดปัญหาอาชญากรรมมากขึ้น ซึ่งการเกิดภาวะวิกฤติต่างๆ ดังกล่าวนี้ ทำให้หลายฝ่ายมีความเห็นว่า สังคมปัจจุบันเกิดการย่อหย่อนในการอบรมบ่มนิสัยให้เยาวชนของชาติมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม มีคุณธรรม จริยธรรมที่ด้อยลง มีความซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัย ขยันอดทน ประหยัด สดค่านิยมเชิงวัตถุ มุ่งเน้นการพัฒนาชีวิตให้มีความเพียงพอ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 1)

ประเทศไทยเป็นอีกสังคมหนึ่งในสังคมโลก ที่เกิดภาวะวิกฤติต่างๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้น และกำลังประสบกับปัญหาประชาชนของประเทศขาดคุณธรรม จริยธรรม ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังที่ให้เห็น ได้รับรู้จากข่าวสารหรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น รัฐและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ก็ได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวนี จึงได้กำหนดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา การส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ไว้ในหลักการ จุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิสัยทัศน์ ของแผนการศึกษาแห่งชาติ พระราชบัญญัติการศึกษา หลักสูตรการศึกษา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อที่จะปลูกฝัง ส่งเสริม พัฒนา คุณธรรม จริยธรรม ให้เกิดกับเยาวชน ดังนี้

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 มีความมุ่งหมายข้อหนึ่งในจำนวนเก้าข้อว่า “เพื่อให้มีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและคนอื่น มีระเบียบวินัย มีความเคารพ และปฏิบัติตนตามกฎหมาย ศาสนาและหลักธรรม” และจากความมุ่งหมายระดับชาติดังกล่าว ก็ได้มีการกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาระดับประถมศึกษาไว้ในหมวดคุณสมบัติที่ต้องการเน้นด้วยเช่นกัน กล่าวคือ มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ (เจริญ ไวรวิจันกุล, ม.ป.ป. : 149-150)

แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ คือ พัฒนาความรู้ ความคิด คุณธรรม พลานามัย ให้มีทักษะในการประกอบอาชีพ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เป็นกำลังในการพัฒนาประเทศ (เจริญ ไวรวิจกุล, ม.ป.ป. : 224)

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ของการศึกษาไทยที่พึงประสงค์ในอนาคตไว้ว่า การศึกษามุ่งพัฒนาคนที่สมดุลทั้งด้านร่างกาย ปัญญา จิตใจ และสังคม ให้คนไทยมีคุณลักษณะ มองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี มีวินัยในตนเอง มีความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นในยุคโลกาภิวัตน์ (รุ่ง แก้วแดง, 2541 : 61) และยังได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาคนที่สำคัญ คือ การพัฒนาศักยภาพของคนด้านจิตใจ เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของคน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย มีค่านิยมที่ดีงาม มีจิตสำนึกที่จะรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดที่ 1 ว่าด้วยเรื่อง บททั่วไป ความมุ่งหมายและหลักการ มาตราที่ 6 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเป็น ไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในหมวดที่ 4 ว่าด้วยเรื่องแนวการจัดการศึกษา มาตราที่ 23 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้คู่คุณธรรม (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 : 5-13)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดจุดหมาย ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในข้อที่ 1 ว่า “เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์” และในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งเป็น โครงสร้างหนึ่งในหลักสูตรการศึกษา กล่าวไว้ว่า การพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้านทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม โดยอาจจัดเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนองนโยบายในการสร้างเยาวชนของชาติ ให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพ เพื่อพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 4-6) และยังได้กำหนดเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ในมาตรฐานของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้อีกด้วย

จากหลักการ จุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิสัยทัศน์ ของแผนการศึกษาแห่งชาติ แผนการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องคุณธรรม จริยธรรมเป็นอย่างมาก จึงได้กำหนดเรื่องดังกล่าวไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของไทย ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน เพื่อเป็นการปลูกฝังในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมให้เกิดขึ้นกับเยาวชนไทย และการที่จะปลูกฝัง

เรื่องนี้จะต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสถานศึกษาที่เป็นสถานที่ที่ให้การศึกษากับเยาวชนและต่อไปเยาวชนเหล่านั้น ก็จะกลายเป็นพลเมืองของประเทศ ซึ่งพลเมืองของประเทศจะมีคุณธรรม จริยธรรมหรือไม่ นั่น ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งก็อยู่ที่การศึกษา

คุณธรรม จริยธรรม ที่สถานศึกษาและการศึกษา ต้องปลูกฝังให้เกิดกับนักเรียนและดำเนินการอย่างต่อเนื่องนั้นมีหลายประการด้วยกัน เช่น ความซื่อสัตย์ ความกตัญญู กตเวทิตะ ความขยัน เป็นต้น และความมีระเบียบวินัย ก็เป็นคุณธรรมที่มีความสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างและปลูกฝังให้เกิดขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชนของไทย จำเป็นต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเร่งด่วน

วินัยเป็นสิ่งที่จำเป็นในทุกสังคม ไม่ว่าจะในระดับบ้าน ชั้นเรียน โรงเรียน หรือชาติ เพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างเรียบร้อยในแนวทางที่ต้องการ วินัยจะเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีคุณภาพ การอยู่ร่วมกันมาก ๆ ในสังคม ต้องอาศัยวินัยเป็นตัวช่วย (พล แสงสว่าง, อ้างถึงใน หรรษา นิลวิเชียรและคณะ, 2540 : 1) และการที่ชีวิตของคนนั้น จะมีค่ามากหรือน้อยเพียงใดนั้นก็อยู่ที่การมีระเบียบวินัย วินัยจะทำให้คนมีค่าขึ้น ทำให้คนต่างจากคนทั่วไปไปที่ชอบตามใจตนเอง ทำให้เป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2528 : 99)

วินัยจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องสร้างความเป็นระเบียบของมนุษย์ ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ถ้าขาดวินัยแล้ว มนุษย์ย่อมไม่มีเครื่องควบคุม ต่างคนต่างประพฤตีสั่งต่างๆ ตามใจชอบ ซึ่งอาจก่อความทุกข์และความเดือดร้อนให้แก่กันและกันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2528 : 101) และคงไม่มีใครปฏิเสธว่าครอบครัวที่มีความสุข โรงเรียนที่มีความก้าวหน้า ตลอดจนสังคมที่เจริญทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และศิลปวัฒนธรรม ต้องประกอบด้วยสมาชิกที่มีวินัยในตนเองเป็นรากฐาน การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าในสถานที่ใด จะต้องอาศัยวินัยเป็นหลักยึดในการดำรงชีวิต ทั้งด้านการพัฒนาตนเอง และพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า (หรรษา นิลวิเชียร และคณะ, 2540 : คำนำ)

ระเบียบวินัยจึงเป็นเรื่องของผู้มีความเจริญทางจิตใจ วินัยสร้างไม่ได้ถ้าไม่ใช้กระบวนการทางการศึกษาเป็นเครื่องมือ เนื่องเพราะการศึกษาจะสอนให้คนมีเหตุผลและเชื่อในเหตุผล ซึ่งการที่คนจะมีเหตุผลและเชื่อในเหตุผล จำต้องได้รับการชี้แนะ กระบวนการชี้แนะนั้น คือ การศึกษา (เจริญ ไวรวิจนกุล, ม.ป.ป : 18)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความมีระเบียบวินัยเป็นคุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นต้องมี เพราะพลเมืองของประเทศจะมีค่ามากหรือน้อยนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับว่าพลเมืองของประเทศนั้นๆ มีระเบียบวินัยมากน้อยเพียงไร ความมีระเบียบวินัยของพลเมืองจะส่งผลต่อความสงบสุข ความเจริญก้าวหน้าของประเทศ และการที่จะสร้างวินัยให้เกิดขึ้นได้นั้น ต้องอาศัยการศึกษาเป็นตัวชี้แนะ

ปัจจุบันการขาดระเบียบวินัยเป็นพฤติกรรมหนึ่งของคนไทยที่แสดงออกอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยการวิเคราะห์จากพฤติกรรมต่างๆ ไป เช่น การทำอะไรตามใจชอบ ทั้งขณะไม่เป็นที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและกฎหมาย เป็นต้น และการที่คนไทยมีพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลให้สังคมเกิดความวุ่นวาย ไม่มีระเบียบ ขาดความสงบสุข ซึ่งพฤติกรรมอันนี้จำเป็นต้องได้รับการปรับเปลี่ยน และแก้ไขตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะเด็กระดับประถมศึกษา เพราะประสิทธิภาพของเด็กในวัยนี้ เป็นรากฐานที่สำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนรู้ในอนาคตและตลอดชีวิตของเด็ก และถือว่าเป็นหน้าที่หลัก และสำคัญของการศึกษาที่จะต้องทำหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้

จากการศึกษาของ สุมณฑา พรหมบุญ (อ้างถึงใน รุ่ง แก้วแดง, 2541 : 170) ซึ่งได้วิเคราะห์เรื่องการใช้เวลาของผู้เรียน พบว่า โดยปกติเด็กจะอยู่ในห้องเรียน 6 ชั่วโมงต่อวัน 5 วันต่อสัปดาห์ 16 สัปดาห์ต่อภาคเรียน และ 2 ภาคเรียนต่อปี ในรอบ 1 ปี เด็กอยู่ในห้องเรียน 960 ชั่วโมง นั่นแสดงว่าเด็กในวัยประถมศึกษาจะใช้เวลาอยู่ในห้องเรียนและที่โรงเรียนมากพอสมควร ครูจึงเป็นผู้ที่อยู่ดูแลและใกล้ชิดกับนักเรียนตลอดเวลา เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียน เพราะฉะนั้น ครูจึงต้องมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการที่จะสร้างประสบการณ์ด้านความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียน และสามารถที่จะสร้างได้อย่างต่อเนื่อง ในฐานะที่เป็นครูและเป็นพ่อแม่คนที่ 2 ของนักเรียน ดังที่มีคำกล่าวที่ให้ความสำคัญกับครูให้ได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ครู คือ พ่อแม่คนที่สองของเด็ก” แสดงว่าครูมีหน้าที่ในการอบรม สั่งสอนเด็กและมีความสำคัญต่อเด็ก ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าพ่อแม่ของเด็ก

ครูมีบทบาทและความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะผู้ให้การศึกษาของชาติ ครูคือผู้กำหนดอนาคตของคนในชาติ ชาติใดที่มีครูที่เป็นคนมีความรู้ เป็นคนเก่ง และเป็นคนดี ตั้งใจทำงาน เพื่อประโยชน์ของนักเรียน ชาตินั้นก็จะได้พลเมืองที่เก่ง ฉลาด ดี และมีศักยภาพ การพัฒนาการศึกษาจะขาดครูไม่ได้ ครูมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับกระบวนการเรียนการสอน สังคมต้องการ “ครูที่เป็นแบบอย่าง” ที่ดีของนักเรียนในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม และบุคลิกภาพ ครูสามารถยกระดับสติปัญญาหรือวิญญาณของมนุษย์ให้สูงขึ้นได้ และในอนาคตครูจะยังมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้นต่อความสำเร็จของการพัฒนาประเทศ ดังที่ ประเวศ วะสี (อ้างถึงใน รุ่ง แก้วแดง, 2541 : 134-137) ได้กล่าวถึงครูไว้ว่า “ครู คือ เมล็ดพันธุ์แห่งความดีงาม ตกอยู่ที่ใด ก็ทำให้ที่นั้นมีแต่ความดี ความเจริญ อุดมสมบูรณ์” กล่าวคือ สังคมต้องการครูที่เป็นคนเก่ง เป็นคนดี และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในเรื่องต่างๆ แม้แต่ความมีระเบียบวินัย ก็จำเป็นที่จะต้องอาศัยครู เพราะสังคมเชื่อมั่นว่าครูเป็นปูชนียบุคคล เป็นที่รวบรวมสิ่งที่ดีงาม การที่นักเรียนจะมีระเบียบวินัยมากหรือน้อยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับ การสร้าง การปลูกฝัง การเป็นแบบอย่างที่ดีจากครู การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากครู และความมีระเบียบวินัยของพลเมืองในประเทศนั้น ย่อมสามารถบ่งบอกถึงความสำเร็จของ

อาชีพครูอีกด้วยว่า ครูมีความสำเร็จในอาชีพของตนมากน้อยแค่ไหน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน เป็นพฤติกรรมที่สังคมกำลังต้องการและแสวงหา เพราะต่อไปในอนาคตนักเรียนเหล่านี้จะกลายเป็นพลเมืองของสังคมไทย สังคมโลก ซึ่งบุคคลที่จะสามารถปลูกฝังในพฤติกรรมดังกล่าวได้ดีนั้น ก็คือ ครูนั่นเอง โดยเฉพาะถ้า ครู มีความสามารถในการจัดการห้องเรียนที่ดี ดังคำกล่าวของประสาธ อิศรปริดา (2538 : 337) ที่กล่าวว่า ครูที่มีประสิทธิภาพไม่เพียงแต่จะต้องรู้เนื้อหาที่จะสอนเป็นอย่างดี แต่ครูจะต้องตระหนักว่า ในห้องเรียนมีปัญหาต่างๆ มากมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ครูจึงต้องสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ในห้องเรียน และระบุได้ว่า จะแก้ปัญหาต่างๆ เป็นขั้นตอนอย่างไร ถ้าหากครูได้ดำเนินการอย่างเหมาะสม ปัญหาต่างๆ ก็จะหมดไปหรือลดน้อยลง เพราะฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่า การใช้เทคนิคในการจัดการห้องเรียนที่เหมาะสมของครูมีผลต่อการปลูกฝังและสร้างเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ต้องการของสังคมในปัจจุบัน และยังทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและราบรื่น

การจัดการห้องเรียน เป็นกระบวนการที่จะเสริมสร้างกระบวนการเรียนการสอนให้สามารถดำเนินการได้อย่างราบรื่น และถ้าครูดำเนินการอย่างต่อเนื่องในเรื่องของการจัดการห้องเรียน ก็น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีระเบียบวินัยได้คงทนและถาวร ดังคำกล่าวของอนันต์ ทิพย์รัตน์ (2540 : คำนำผู้แปล) ที่กล่าวว่า การจัดการห้องเรียน เป็นมิติที่มีความสำคัญสำหรับครูที่จะเสริมสร้างความสำเร็จสูงสุดให้กับนักเรียนทุกคนตามศักยภาพ ความสำเร็จและความล้มเหลวของนักเรียนในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ ตลอดจนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม ขึ้นอยู่กับการจัดการห้องเรียนของครู ครูคนใดมีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการจัดการห้องเรียนสูง ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จของนักเรียนสูงด้วย แต่ในประเทศไทย ยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจัดการห้องเรียนน้อย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจึงควรหันมาศึกษาทำความเข้าใจ และให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้มากขึ้น โดยเฉพาะครู เพราะถ้าครูผู้สอนเข้าใจในเรื่องการดำเนินงานในห้องเรียนหรือการจัดการห้องเรียนเป็นอย่างดี ก็จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียนได้อีกด้วย ซึ่งการจัดการห้องเรียนที่ดีนั้น มีด้วยกันหลายแนวทางในการปฏิบัติการจัดบรรยากาศในห้องเรียนก็เป็นแนวทางหนึ่งในการปฏิบัติของการจัดการห้องเรียนที่จะส่งเสริม ปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนได้

จากที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการจัดการห้องเรียนของครูที่ช่วยส่งเสริม ปลูกฝัง ให้นักเรียนมีระเบียบวินัย โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในห้องเรียน ซึ่ง

เป็นเทคนิคหนึ่งของการจัดการห้องเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย ดังคำกล่าวของ อารมณ์ โจทย์ (2537 : 224) ที่กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนจะช่วยสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีงามและความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน” และคำกล่าวของ สุพิน บุญชูวงศ์ (2534 : 182) ที่กล่าวว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการในชั้นเรียน หรือการจัดการห้องเรียน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอน และถ้าครูมีความรู้และเข้าใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก็จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียนอีกด้วย เพื่อผลที่ได้จากการศึกษา จะก่อให้เกิดแนวทางในการจัดการศึกษาต่อไป โดยเฉพาะในเรื่องการจัดบรรยากาศในห้องเรียน และความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
ประถมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน
2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

1. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
2. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนใช้เป็นตัวพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน
2. ทำให้ทราบระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

3. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา เพื่อให้เป็นข้อมูลในการวางแผน ปรับปรุง และพัฒนาการจัดการห้องเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. ทำให้ทราบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียน นั้นสามารถพยากรณ์ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้มากน้อยเพียงใด

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 2,629 คน

2. ตัวแปร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว คือ

2.1 การจัดบรรยากาศในห้องเรียน

2.2 พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการห้องเรียน หมายถึง กระบวนการซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนในการปฏิบัติของครูในด้านต่างๆ เพื่อเสริมสร้างให้เกิดบรรล่วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนและดำรงไว้ซึ่งสภาพและบรรยากาศของห้องเรียนที่ดี

2. การจัดบรรยากาศในห้องเรียน หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนทั้งด้านกายภาพ และด้านจิตวิทยาให้ส่งเสริมและเอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนของครู และการเรียนรู้ของนักเรียน ให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งช่วยสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน

2.1 บรรยากาศทางกายภาพ หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมไปถึงบุคคล และสิ่งต่างๆ ที่เสริมความรู้ เพื่อส่งเสริมให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ

2.2 บรรยากาศทางจิตวิทยา หมายถึง การจัดบรรยากาศทางด้านจิตใจที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนการสอน และรู้สึกสบายใจ อบอุ่น เป็นกันเอง โดยจะจัดในลักษณะของ บรรยากาศแบบประชาธิปไตย บรรยากาศที่ท้าทาย บรรยากาศที่เป็นอิสระ บรรยากาศซึ่งมีการยอมรับนับถือ บรรยากาศที่มีความอบอุ่น บรรยากาศแห่งการควบคุม และบรรยากาศแห่งความสำเร็จ

3. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนประถมศึกษาในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันภายในห้องเรียนได้ด้วยความสงบสุข เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินการเรียนการสอนได้โดยปราศจากสิ่งรบกวน ซึ่งมีขอบเขตพฤติกรรม คือ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเตรียมความพร้อม พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเรียนการสอน และพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการทำงาน

4. ครู หมายถึง เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช